

MAVININ
KIZI

Emily

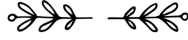
KANATSIZ KELEBEK

BBC NEWS
EN ETKİLİ
100 ROMAN

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KITABININ YAZARI

CARPE
DIEM

Tatil sona ermişti. Bahçe kitabı, temmuz ve ağustos aylarının alacakaranlığında bölümler halinde yazılmış ve dinlemekten büyük keyif alan Kuzen Jimmy'e okunmuştu.

Eylül ayı gelmişti ve artık okula, ders çalışmaya, Düşler Vadisi'ne ve Ruth Teyze'nin yanına dönüş vaktiydi.

Emily'nin elbiselerinin etekleri uzamıştı ve saçları o günlerde moda olan Cadogan örgüsü şeklindeydi. Sondan bir önceki eğitim yılına başlamak üzere Shrewsbury Lisesi'ne dönmüştü.

Döndüğü gibi de Ruth Teyze'ye, Shrewsbury'de kalacağı cumartesi günlerinde ne yapmak istediğini söyledi.

Shrewsbury Times'ın editörü özel bir resimli baskı yayınlamayı planlıyordu ve Emily bu baskıya abone toplamak için şehirde gezecekti.

Bu konuda Elizabeth Teyze'den zoraki bir izin koparmayı başarmıştı. Emily'nin tüm okul masraflarını Elizabeth Teyze karşılıyor olsaydı bu izni asla alamazdı. Ama Wallace Dayı onun okul malzemelerinin ücretini ödüyordu ve bundan dolayı fırsat buldukça Elizabeth'e ne kadar iyi ve cömert bir adam olduğunu ima edip duruyordu.

Elizabeth, yüreğinin derinliklerinde kardeşi Wallace'tan pek hoşlanmıyordu, onun Emily'ye yaptığı ufak maddi yardımdan ötürü havalara bürünmesine sinir oluyordu. Bu yüzden, Emily güz dönemi boyunca çalışırsa yıllık okul malzemelerini karşılamaya yetecek kadar parayı kolayca kazanabileceğini belirttiğinde Elizabeth bu işe razı olmuştu.

Emily'nin okul malzemelerinin parasını Elizabeth, kendisinin ödeyeceğini söylese Wallece buna alınırdı. Ama Emily'nin kendi parasıyla masrafları karşılamasına ses çıkarmaz, hatta belki memnun olurdu.

“Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?” diye sordu Ruth Teyze, elbette burun kıvrarak. Ruth Teyze'nin bu burun kıvrımları Emily için artık sıradan hale gelmişti, hiç aldırış etmiyordu.

“Boş cüzdanımı biraz olsun para ile doldurabilmek için” dedi Emily.

Ruth Teyze, Elizabeth'in kabul ettiği bir şeyi reddedemezdi ama bunu hiç onaylamadığını her şekilde belli ediyordu.

“Tek başına şehirde dolaşıp durman hiç doğru bir davranış değil, bilmiş ol!”

“Ah, yalnız olmayacağım. Ilse de benimle geliyor” dedi Emily.

Ama bu, Ruth Teyze’nin fikrini deęişmesi için yeterli görünmüyordu.

“Perşembe günü başlayacağız. Müdür Hardy’nin babasının cenazesi nedeniyle cuma günü okul yok ve perşembe günkü derslerimiz öğlen üçten sonra bitiyor. O akşamı Batı Yolu’nda geçirmeyi planlıyoruz.”

“Gece ne yapmayı düşünüyorsunuz peki? Yol kenarında kamp mı kuracaksınız?”

“Ah, hayır elbette. Geceyi Ilse’nin Wiltney’de yaşayan teyzesinde geçireceğiz. Cuma günü tekrar Batı Yolu’na geri döneceğiz ve o geceyi Mary Carswell’in Clair’deki akrabalarının evinde geçireceğiz. Sonra cumartesi günü Nehir Yolu’ndaki evleri gezeceğiz.”

“Bu tam anlamıyla saçmalık!” dedi Ruth Teyze, “Bugüne dek hiçbir Murray’ın böyle bir şey yaptığını duymadım. Elizabeth’in buna izin vermesine de çok şaşırđım. İki genç kızın tek başlarına şehirde üç gün boyunca dolaşması hiç de uygun değil.”

“Başımıza ne gelebilir ki?”

“Birçok şey gelebilir!” dedi Ruth Teyze ciddi bir şekilde.

Evet, haklıydı. Birçok şey başlarına gelebilirdi ve geldi de.

Emily ve Ilse perşembe öğleden sonra neşe içinde ve her şeyin eğlenceli tarafına bakan, iyi vakit geçirmeye kararlı iki kız olarak yola çıktılar. Özellikle Emily kendini hayat dolu hissediyordu.

Emily'ye o gün posta kutusunda, üzerinde üçüncü sınıf bir derginin adresinin yazılı olduğu ve bahçe kitabının son bölümünü oluşturan, 'Bahçede Gece' adlı şiir karşılığında ona üç aylık abonelik kazandığını bildiren ince bir zarf bulmuştu.

Emily, bahçe kitabını New Moon'daki odasının kilitli şömine rafında bırakmıştı. Ama yazdığı şiirlerin kopyalarını çeşitli yayınlara göndermişti. İşte bu zarf da ilk gönderdiği şiirin kabul edildiğinin habercisiydi.

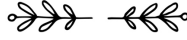
"Evet, hadi yola çıkalım!" dedi Emily, "Tepeleri, yolları aşalım! Ne kadar heyecan verici öyle değil mi?"

"Umarım kompozisyon ödevlerimiz için bol bol malzeme buluruz" dedi Ilse, her zamanki gibi olaya daha pratik ve gerçekçi bir açıdan yaklaşarak.

Müdür Hardy, üçüncü sınıflardan güz dönemi için birkaç kompozisyon yazmalarını isteyeceklerini bildirmişti.

Emily ile Ilse, yazacakları kompozisyonların en azından birinin konusunun, dergiye abone toplamak için yapacakları bu gezide yaşayacakları deneyimlerden oluşmasına karar vermişlerdi. Böylece bir taşla iki kuş vuracaklardı.

Emily, "Bu gece Batı Yolu ve onun yan yolları boyunca öneriyorum" dedi, "Gün batımında oraya varmış oluruz. Sonra, Malvern Korusu boyunca ilerleyip çingene patikasından geçerek Wiltney'in oldukça yakınından çıkabiliriz. Wiltney üzerinden yürüme mesafesi yaklaşık yarım saat sürer. Malvern Ne harika bir öğleden sonra olacak!"

Gerçekten de harika bir öğleden sonraydı. Güneş ışığıyla ıslanmış hasat tarlaları yanlarında uzanıyordu. Sıralanmış köknar ağaçları, yürüdükleri yolları daha da güzel kılıyordu.

Ilse'nin umduğu gibi kompozisyonlarında yazmak için birçok farklı insan tipiyle karşılaşmış olsalar da kısa süre sonra abonelik işinin pek de eğlenceli olmadığını farkına vardılar.

Mesela Emily'nin söylediği her cümlenin ardından “Hımm!” diyen yaşlı bir adamla karşılaşmışlardı. Emily, anlatmayı bitirip sonunda abonelik isteyip istemediğini sorduğunda kaba bir şekilde “Hayır” demişti.

“En azından bu sefer ‘Hımm!’ demediğinize sevindim” dedi Emily.

Yaşlı adam önce bir süre Emily'nin yüzüne bakıp durdu, sonra kendi kendine kıkırdadı.

“Senin Őu gururlu Murraylarla bir akrabalığın var mı?” diye sordu. “Gençliğimde New Moon dedikleri bir çiftlikte çalışıyordum ve oradaki Murray kızlarından birini hatırlattın bana. Adı Elizabeth’ti sanırım. İnsanlara yüksekten bakan, kibirli bir ifadesi vardı, tıpkı seninki gibi.”

“Annem bir Murray’dı” diye cevapladı Emily.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Murray genleri taşıdığıın çok belli. Pekâlâ, işte iki dolar, adımı yaz bakalım. Aslında abone olmadan önce Őu özel baskıyı görmek isterdim. Ayıyı görmeden ayı postu almak âdetim değildir. Ama yine de gururlu bir Murray’ın ihtiyar Billy Scott’ın ayağına gelip abonelik istediğini görmek iki dolara değer.”

Oradan uzaklaşırken Ilse, “Hayret! Onu Murray bakışınla öldürmedin” dedi.

Emily başı dimdik, gözleri kısılmış bir şekilde sert adımlarla yürüyordu. “Dergiye abonelik toplamak için buradayım, birilerini dul bırakmak için değil” dedi, “Bu işin kolay olmasını beklemiyordum zaten.”

Karşılaştıkları bir başka adam, seri bir şekilde sürekli yemin edip durmuştu.

Bir başka yaşlı adam tam abone olmak üzereyken karısı araya girince parasını cüzdanına geri koymuştu.

En kötü deneyimlerini, siyasi görüşü Times’dan farklı olduğu ve bundan karşısındaki iki kızı sorumlu tuttuğu için onlara uzun bir nutuk çeken adam sayesinde yaşadılar.

Başka biri, Emily'nin dergiyle ilgili açıklamalarını dinlerken habire homurdanıp durmuştu. Emily ret cevabı alacağından emindi ki adam beş abonelik birden satın almıştı.

Emily, "İlginç!" dedi. "Kadınlar bizi erkeklerden daha kibar bir şekilde dinlediler ama erkekler daha fazla abonelik satın aldılar."

Gerçekten de abonelik satın alan tek kadın, Emily'nin ölen evcil hayvanı Thomas'ın güzelliği ve erdemleri hakkında uzun bir hikâyeyi sempatik bir şekilde dinleyerek kalbini kazandığı yaşlı bir hanımefendiydi.

Genel anlamda abonelik satışında oldukça başarılı olmuşlardı ve aylar boyunca o günü hatırlayıp sadece ikisinin anlayabilecekleri özel ve esprili anılar biriktirmişlerdi.

O akşam daha fazla ev gezmemeye karar verdiler. Malvern Korusu'na gelememişlerdi ama kuzey taraftan ilerleyerek Wiltney'e çıkabileceklerdi.

Bir çitin üzerinden tırmandılar, yıldız patlılarıyla kaplı bir çayırın kenarından yola devam ettiler ve Malvern Korusu'nun içinde düzinelerce patikadan tekrar ve tekrar geçtiler. Dünya arkalarında kaybolmuştu ve vahşi güzellikler diyarında yalnız başlarıydılar.

Emily, ormandaki yürüyüşün çok kısa olduğunu düşünürken ayağı bir taşla takılıp burkulan Ilse'ye yol çok uzun gelmişti.

Emily, dikkatli adımlarla ilerlediği yolu değil de yolun tüm güzelliğini düşünerek dalgınlıkla Ilse'yi takip ediyordu. Sonunda aniden önlerindeki ağaçlar bitti ve kendilerini açıkta, bakımsız bir otlakla buldular. Otlığın ilerisinde, oldukça ıssız, çiftlik evlerinin pek olmadığı uzun, eğimli bir vadi görünüyordu.

“Burası da ne? Neredeyiz biz?” dedi Ilse şaşkın şaşkın. “Wiltney’e benzer hiçbir şey görmüyorum etrafta.”

Emily aniden daldığı rüyadan uyandı ve kendine gelmeye çalıştı. Uzaklardan kolaylıkla fark edilen tek şey, çok uzakta, bir tepenin üzerindeki uzun çan kulesiydi.

“Bir yerde yanlış yöne sapseniz olmalıyız” dedi Emily. Ormanın kuzey yönüne çıkmak isterken doğu yönünden çıktık.”

“O halde Wiltney’den sekiz kilometre uzaktayız” dedi Ilse umutsuzca, “Asla o kadar uzağa gidemem ve ormana da geri dönemeyiz. On beş dakikaya kadar hava kararacak. Ne yapacağız?”

“Kaybolduğumuzu kabul edelim ve bunu güzel bir anıya dönüştürelim” dedi Emily soğukkanlılıkla.

“Bunun nasıl güzelleşebileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Aşağı inip, o evlerden birinde kalabilir miyiz diye bakmamız gerek. Ama kulağa hiç hoş gelmiyor. Net Teyze’nin buradaki insanlar hakkında tuhaf hikâyeler anlattığını duymuştum.”

“Neden geceyi burada geçirmiyoruz?” diye sordu Emily.

İlse, ciddi olup olmadığını anlamak için Emily'ye baktı ve öyle olduğunu gördü. “Nerede uyuyacağız? Kendimizi çitin üzerine mi bağlayacağız?”

“Şu saman yığınının üzerinde” dedi Emily. “Sadece yarıya kadar dolu, tepesi de düz ve yığına yaslanmış bir merdiven var. Samanlar kuru ve temizdir. Ayrıca yaz sıcaklığında bir gece geçireceğiz, yılın bu zamanı sivrisinek de olmaz. Üzerimize de yağmurluklarımızı serebiliriz. Neden olmasın?”

İlse, küçük otlağın köşesindeki saman yığına baktı ve onay verir bir şekilde gülmeye başladı.

“Ruth Teyze buna ne der, çok merak ediyorum.”

“Ruth Teyze'nin bilmesine gerek yok. Ayrıca, her zaman açık havada uyumaya özenmişimdir.”

Bu fikri çok çekici bulmayan İlse, “Ya yağmur yağarsa?” diye sordu.

“Bence yağmayacak. Şu kabarık, açık pembe bulutlar dışında tek bir bulut yok.”

Küçük samanlığa tırmanmak kolaydı. Düşündüklerinden daha yorgun olduklarını fark ederek, samanların tepesine çökerken iç çektiler. Samanlık, tarif edilemez derecede hoş bir koku yayıyordu. Bakışları yerden erkenci yıldızlarla bezenmeye başlayan bir gökyüzünden ve etraftaki ağaçların dallarından başka bir şey görmüyorlardı.

Köşedeki bir çift kavak ağacı birbirlerine doğru eğilmiş gümüşü fısıltılarla ormanın dedikodusunu yapıyor gibiydiler.

Birlikte kimseyi umursamayan bir sesle kahkaha attılar.

“Öyle güzel bir an ki gerçek olduğuna inanamıyorum” diye mırıldandı Emily. “Güzelliği sanki canımı acıtıyor. Kaybolacağından korktuğum için yüksek sesle konuşmaktan çekiniyorum.”

Bir süre fısıltı halinde liseli kızların sırlarından, hayallerinden ve korkularından bahsettiler. Hatta gelecekte bir gün evlenmekten bile söz ettiler. İlse evliliğe karamsar bakıyor ve bu konuda kendini pek şanslı görmüyordu.

Sonrasında hemen hemen dünya üzerindeki her şeyden bahsettiler. Bir süre sonra İlse esnemeye başladı ve uykuya daldı. Ama Emily uyumadı, aslında uyumak istemedi. Bu gecenin uykuyla geçirilmeyecek kadar değerli olduğunu düşünüyordu. Binlerce büyüülü düşüncenin verdiği keyfin tadını çıkarmak için uyanık kalmak istedi. Bu güzelliği ifade edebilecek büyüülü kelimeyi bulabilmeyi diledi.

Dolunay gökyüzüne yükselmişti. Hemen yanında ışığı yanıp sönen bir yıldız parlıyordu. Emily o yıldızda bakarken Teddy'nin bir yıldızda yaşama hayalini hatırladı.

Uzandığı yerde kendinden geçmiş bir halde geceyi izledi. Ruhu, bu ihtişamın yağmuruyla sanki yıkanıp arınmıştı. Kâinatı bütünüyle yaratmış olan Tanrı'ya, o an tüm varlığıyla, her bir zerresiyle, ibadet ediyormuş gibi hissetti kendini.

Ilse, yanında huzurlu bir uykuya dalmıştı. Ama Emily'ye o an için herkes, ki bu en sevdiği, en değer verdiği kişi olsa bile yabancı geliyordu. Kendi kendine yeterliydi. Mutluluğunu tamamlamak için yoldaşlığa ya da herhangi bir insani duyguya ihtiyacı yoktu.

Böyle anlar insanın başına nadiren gelir, kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşemdirler. İnsanın ruhu ilahi bir boşlukta yükselmiş, tüm çirkinlikler yok olmuş, geriye sadece kusursuz bir güzellik kalmış gibidir.

Ah, güzellik! Emily saf güzelliğin verdiği coşkuyla ürperdi. Hayat, ona üzerinde ilahi armonilerin çalınabileceği harika bir müzik aleti gibi görünüyordu.

“Tanrım, beni buna layık kıl” diye dua etti. Böyle sine ilahi bir mesaja layık olabilecek miydi? Bu ‘ilahi diyalogun’ güzelliğinin bir kısmını, gürültülü sokakların gündelik dünyasına taşımaya cesaret edebilir miydi? Taşımak zorundaydı, bunu sadece kendine saklayamazdı. Ama peki dünya bunu dinler, anlar ve hissedebilir miydi? Ancak kendisine emanet edilene sadık olur ve suçlanmaya ya da övgüye aldırış etmezse başarılı olabilirdi.

Bu kendinden geçmiş ruh hali içinde uyuyakaldı. Rüyasında Leucadian kayasından fırlayan Sappho olduğunu gördü. Ilse'nin ürkmüş yüzü ona bakarken kendini samanlığın dibinde bularak uykusundan uyandı. Neyse ki saman yığınları da onunla beraber düşmüştü ki ihtiyatlı bir şekilde, “Sanırım hâlâ tek parçayım” diyebildi.